

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobkyně:, č.: ..., státní příslušnost, pobytem v, zastoupena JUDr. Bc. Stanislavem Brunckem, Ph.D., advokátem, se sídlem Benešova 628/12, 602 00 Brno,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Praha, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.2.2018, č.j.: OAM-183/ZA-ZA11-P15-2016

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 12. 2. 2018, č. j.: OAM-183/ZA-ZA11-P15-2016 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný má povinnost zaplatit zástupci žalobkyně advokátovi JUDr. Bc. Stanislavu Brunckovi, se sídlem Benešova 628/12, 602 00 Brno, 8.228 Kč, do 30 dnů od právní moci rozsudku.
- III. Odměna právního zástupce žalobkyně advokáta JUDr. Bc. Stanislava Bruncka, se sídlem Benešova 628/12, 602 00 Brno, ve výši 19.658, bude

vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 12.2.2018, č.j. OAM-183/ZA-ZA11-P15-2016 Ministerstvo vnitra ČR rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle ust. § 12, § 13, § 14, 14a a § 14b zák.č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný vzal, jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí, za postavené na jisto, že tvrzeným důvody žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jsou její obavy ze zadržení, uvěznění a ohrožení jejího života z důvodu příslušnosti k církvi (Díky víře se stal spravedlivým). Žalovaný však na základě výpovědi žalobkyně a informací ohledně dodržování lidských práv a svobod v zemi jejího původu dospěl k závěru, že žalobkyně nebyla ve své vlasti pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť takové důvody v průběhu řízení neuvedla. Podle žalovaného nebyla žalobkyně v zemi původu z důvodu příslušnosti k náboženské skupině nikdy vystavena pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu, proto jí podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu rovněž mezinárodní ochranu neudělil. Žalovaný nezjistil ani skutečnosti nasvědčující tomu, že se v případě žalobkyně jedná o případ hodný zvláštního zřetele, neudělil ji ani azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu a nedospěl ani k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do země původu hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy a proto jí neudělil ani doplňkovou ochranu ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu.
2. Žalobkyně podala proti shora citovanému rozhodnutí včas žalobu, ve které žalovanému vytýkala, že rozhodnutí správního orgánu je založeno na nedostatečných skutkových zjištěních stran země původu žalobkyně, když tento za účelem prokázání skutkového stavu neprovedl důkazy svědčící o pronásledování křesťanů v, které žalobkyně k provedení navrhla a předložila. Situace křesťanů v je vážnější, než správní orgán připouští. Dále vytýkala, že správní orgán vycházel v řízení ze závěru o ekonomické motivaci žalobkyně pro podání žádosti o mezinárodní ochranu a organizovaném odjezdu dalších žadatelů z, pro které však nemá ve spise žádný podklad a jeho pochybnosti lze vysvětlit i jiným věrohodným způsobem, než jaký zaujal v odůvodnění rozhodnutí. Správní orgán pak zjištěný skutkový stav nesprávně právně zhodnotil, když žalobkyně splňuje předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu, neboť skutečnosti, které v řízení její žádosti uváděla, je nutno hodnotit tak, že měla a má odůvodněnou obavu z pronásledování ze strany čínských státních orgánů z důvodu jejího náboženského vyznání. Správní orgán zjištěný skutkový stav tak nesprávně zhodnotil, když žalobkyni odmítl udělit mezinárodní ochranu ve formě doplňkové ochrany, když nepřihlédl k žalobkyní tvrzeným skutečnostem o hrozbě vážné újmy v případě návratu do Rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť v jeho odůvodnění správní orgán se nevypořádal se skutečnostmi tvrzenými žalobkyní (jen lakonického konstatování o tom, že nemá proč trpět obavou z pronásledování a že

ji ve vyznání víry v nebylo a nebude bráněno), přičemž odůvodnění obsahuje pouze obecné formulace, které správní orgán strojově převzal z jiných rozhodnutí o žádostech čínských žadatelů o mezinárodní ochranu a reaguje na konkrétní zjištění a tvrzení v řízení o žádosti žalobkyně.

3. V rámci pohovoru žalobkyně popsala konkrétní skutečnosti, které měla s čínskou policií v červenci roku 2015. Shrnula, že celý svůj život do doby vycestování žila v, je členkou domácí křesťanské církve, do které vstoupila v roce 2014, přičemž s křesťanskou vírou se ve své rodině potkávala již od roku 2007. Žalobkyně byla od roku 2010 do roku 2014 vdaná, ale v důsledku špinění křesťanů čínskou vládou se její vztah s manželem rozpadl a rozvedla se. Ačkoliv v ... existují oficiální církve, tyto kladou vztah ke státu před víru v Boha a žalobkyně tak nebyla ochotna vstoupit do těchto na místo své neoficiální církve. K incidentu v červenci 2015 pak uvedla, že čínská vláda členy domácích církví persekueje a žalobkyně v souvislosti se svou vírou začala mít problémy. Popsala je tak, že při domácím shromáždění žalobkyně se spoluvěřci byli tito společně vyrušeni při náboženském setkání, kdy pokoje bytu prohledávala pravděpodobně policie s tím, že pátrá po věřících. Druhý den po tomto incidentu pak policie prohledávala okolí bytu. Návratu do se žalobkyně obává, neboť byla v nucena se schovávat, nemohla svou víru svobodně vyznávat, čínské úřady ji již pravděpodobně znají, tedy znají její identitu i to, že požádala o mezinárodní ochranu. Dále pak žalobkyně v pohovoru popsala příběh ženy, členky jejich církve, která byla v ulicích zadržena, mučena, vyslýchána a nakonec odsouzena do vězení. V důsledku této zkušenosti její známé, žila žalobkyně delší dobu ve strachu ze zadržení a svou víru vyznávala jen v soukromí, tajně a s největší opatrností. Další vlna zatýkání křesťanů pak začala s vydáním nařízení ke kontrole hukou, kdy bylo mnoho ukrývajících křesťanů odhaleno a zadrženo. Žalobkyně a další členové církve byli nuceni neustále měnit místa svých shromáždění. Dále pak uvedla, že do místa jejího pobytu přišlo mnoho dalších křesťanů z oblastí, odtud prchali před pronásledováním. V důsledku toho byla pak nucena opustit.
4. Žalobkyně tedy dopodrobna při provedených pohovorech vylicila správnímu orgánu svůj azylový příběh, včetně důvodů, které ji vedly k opuštění vlasti a nemožnosti se do navrátit. Kromě toho žalobkyně nebo její právní zástupce doložili řadu zpráv, vypovídajících o systematickém potírání náboženské svobody čínskými státními orgány nebo o rozšířeném pronásledování příslušníků náboženských menšin.
5. Žalobkyně dále uvedla, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uznává, že žalobkyně je příslušnicí církve, neboť její výpověď ohledně této církve alespoň v základních rysech odpovídá informacím, které by řadový příslušník církve i s ohledem na jeho vzdělání, věk a sociální původ mohl mít. Zároveň žalovaný konstatuje, že z dostupných informací o zemi původu vyplývá, že členové náboženských menšin v se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany státních orgánů či bezpečnostních složek. Přesto však dospěl k závěru o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni. V rámci svých argumentů žalovaný jednak uvedl, že žalobkyně nebyla v minulosti dlouhodobě pronásledována a z toho

vyvozuje absenci odůvodněné obavy žalobkyně z pronásledování v budoucnu. Kromě toho se žalobkyni dle žalovaného nepodařilo v řízení prokázat, že by jí v případě návratu do vlasti hrozilo pronásledování nebo nebezpečí vážné újmy. Žalovaný zdůrazňoval, že žalobkyně, ač byla dle svého sdělení příslušnicí uvedené církve a svou víru po několik let ve vlasti vyznávala, nikdy nebyla ze strany státních orgánů a bezpečnostních složek zadržena či dokonce opakovaně zadržována a uvězněna, nebyla ve své vlasti během života a není tam ani v současné době trestně stíhána a nestala se ani terčem jakéhokoliv negativního jednání státních orgánů či bezpečnostních složek vůči své osobě a tím méně pak z důvodu svého náboženského přesvědčení. Dle žalovaného žalobkyně pouze využila znalostí o problematice pronásledování příslušníků náboženských menšin v, aby svými tvrzeními následně vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přestože ona sama ve skutečnosti v zemi původu ohrožena nikdy nebyla a v tomto ohledu nepředložila žádné důkazy.

6. Dle žalovaného svou situaci mohla žalobkyně řešit pomocí využití možnosti vnitřního přesídlení v rámci, což je podpořeno zejména skutečností, že žalobkyně nikdy nepřišla do osobního kontaktu s policií, nikdy nebyla trestně stíhána, ani po její osobě evidentně nebylo na celém území vyhlášeno pátrání, neboť v takovém případě by jí zcela jistě nebyl ze země umožněn odlet. Dle správního orgánu se tedy nelze reálně domnívat, že by se žalobkyně nemohla přesídlit do jiné oblasti či provincie, aby vyřešila své problémy, než aby zvolila natolik radikální řešení, jakým je bezesporu opuštění vlasti a vycestování do zahraničí, tím spíše pak do země kulturně, historicky, jazykově natolik vzdálené zemi původu žadatelky a z těchto skutečností pak žalovaný souhrnně vyvozuje postranní ekonomický záměr žalobkyně. Je to jednak ta skutečnost, že žalobkyni byl bez jakýchkoliv problémů vydán cestovní pas a při vycestování neměla na letišti žádné problémy, při žádosti o vízum uvedla, či předložila několik nepravdivých informací a dokumentů, přičemž o této skutečnosti správní orgán sama od sebe neinformovala a učinila tak až poté, co byla konfrontována, což snižuje její věrohodnost i ve vztahu k jejím dalším tvrzením ohledně odchodu z vlasti. Dále sdělila, že žalovaný namítá, že příjezd žalobkyně a dalších žadatelů z byl pečlivě organizován ze strany třetích osob, nejednalo se tedy o individuální odchody konkrétních osob, které by z vlasti měly utíkat zcela spontánně a pod vlivem vnějších okolností. Dále pak, že jak žalobkyně, tak další žadatelé z, požádali okamžitě po uplynutí 6 měsíců o pracovní povolení, našli si zaměstnání, opustili pobyťová střediska a našli ubytování v soukromí, což nasvědčuje spíše ekonomickým motivům odchodu z vlasti. Navíc pak žádost o mezinárodní ochranu žalobkyně neučinila hned na letišti Václava Havla, ale až později, v, přičemž nedokázala správnímu orgánu spolehlivě sdělit, kdo jí poradil cestu.
7. Žalobkyně však namítá, že správní orgán nesprávně a nepodloženě připisuje těmto skutečnostem význam ve vztahu k posuzování podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, ačkoliv se nejedná o skutečnosti, jež by mohly jakkoliv relativizovat obavy žalobkyně z pronásledování nebo nebezpečí vážné újmy.

8. Žalobkyně však uvedla, že veškeré tyto námitky, jež nyní uvádí, se vyskytují i ve všech rozhodnutích u těch osm žadatelů o mezinárodní ochranu, kterým správní orgán udělil mezinárodní ochranu formou azylu z odůvodněné obavy z pronásledování, coby členů menších křesťanských církví v – tedy i tito úspěšní žadatelé přicestovali legálně se svými doklady, a to přes pekingské letiště. Je tak nejasné, na základě jaké metody dospěl správní orgán z týchž výtek a argumentů k opačnému závěru, než u žalobkyně a jakou výpovědní hodnotu těmto argumentům sám správní orgán připisuje.
9. Žalobkyně uvedla, že připouští, že v rámci řízení nepředložila správnímu orgánu žádné konkrétní důkazy týkající se toho, že konkrétně ona ve vlasti byla před svým odchodem v hledáčku státních orgánů či bezpečnostních složek. Zároveň však absolvovala, jak uvedla, celkem tři podrobné pohovory, v rámci nichž poskytla správnímu orgánu ve vztahu k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu vyčerpávající výpověď, která byla konzistentní, vnitřně bezrozporná, bez zásadnějších nesrovnalostí a kromě toho zapadala do celkového kontextu dostupných informací o systematickém pronásledování příslušníků náboženských menšin v Je přesvědčena o tom, že žalovanému se v řízení nepodařilo vyvrátit věrohodnost žalobkyně, přičemž právě na té skutečnosti, že tvrzení žalobkyně pokládá za nevěrohodné, žalovaný staví své rozhodnutí, kdy žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu nevyhověl.
10. Žalobkyně má však za to, že splňuje podmínky ust. § 12 písm. a), b) zákona o azylu.
11. Žalobkyně nesouhlasila ani s názorem žalovaného, že žalobkyně, v případě obav z pronásledování v místě svého bydliště, mohla využít vnitřního přesídlení v rámci, tedy přestěhovat se do jiné části, když však současně žalovaný nepřipouští, že by žalobkyně jakékoliv problémy vůbec v měla. S tím žalobkyně nemůže souhlasit, neboť již v rámci pohovoru uvedla, že tato možnost pro ni reálně nepřicházela v úvahu, neboť k pronásledování příslušníků zakázaných církví dochází na celém území, kdy žalovaný svůj závěr podporuje zejména tím, že žalobkyně nikdy nepřišla do osobního kontaktu s policií, nikdy nebyla trestně stíhána, ani po její osobě nebylo na území vyhlášeno pátrání, takže v žádném případě žalobkyně nemusela volit takové radikální řešení, jako odjezd z do ČR, tedy do země vzdálené, země s jinou kulturou, jiným jazykem atd. Žalovaný však své úvahy dle žalobkyně nepodporuje žádnými důkazy na konkrétní informace o zemi původu, které by nasvědčovaly tomu, že po přestěhování do jiné části země by žalobkyně jednoznačně unikla problémům se státními orgány, a tedy, že by její přesun byl účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě. Nestačí totiž pouze tvrdit, že by pronásledování žalobkyně bylo pouze lokálně ohraničeno. Žalovaný vůbec nebere totiž v potaz, že žalobkyně se stále skrývala, místa náboženských setkání se svými spoluvěrci měnila a snažila se v tomto směru být co nejméně nápadná. Skutečnost, že žalobkyně nebyla nikdy zadržena, pak tedy nemusela být nutně výsledkem nezájmu čínských orgánů o její osobu, ale byla dle žalobkyně spíše výsledkem preventivních opatření ze strany žalobkyně. Přesto však měla neustále velké obavy, zdůraznila, že v roce 2014 se rozpadlo její manželství,

neboť její manžel nebyl věřící a pod vlivem protikřesťanské propagandy se stavěl proti její víře a dokonce žalobkyni vyhrožoval, že on sám ji oznámí. Navíc v dubnu roku 2015 pak byla chycena jedna ze spoluvěřících žalobkyně, kvůli čemuž žalobkyně i její spoluvěřci již nebyly v bezpečí a museli opakovaně měnit místo svých setkání. Navíc žalobkyni samotnou v červenci 2015 málem chytili na jednom shromáždění, kam dorazil domácí s jedním policistou, jak popisovala. Po nějakém čase pak také žadatelka dostala z domova dopis, že se nemá vracet, neboť ji doma hledala policie.

12. Přesto, že je žalobkyně přesvědčena, že ji ze shora popsanych důvodů měla být udělena mezinárodní ochrana ve formě azylu, domnívá se, že rovněž splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, a to zejména z důvodu jejího možného postihu souvisejícího s podáním žádosti o mezinárodní ochranu v jiné zemi.
13. Z výpovědi žalobkyně v kontextu zpráv o zemi původu plyne, že by jí v případě návratu do mohlo hrozit nebezpečí vážné újmy v podobě nelidského či ponižujícího zacházení či potrestání. Závěry žalovaného, že by tomu tak nebylo, postrádají dostatečnou oporu ve správním spise.
14. Kromě obavy související s náboženským přesvědčením se žalobkyně obává i postihu za podání žádosti o mezinárodní ochranu v jiné zemi, a to s ohledem na to, že případ čínských žadatelů o azyl, jež byl medializován jak v ČR, tak i v zahraničí, včetně země původu žalobkyně. Skutečnost, že jméno žalobkyně nebylo v těchto článcích přímo zmíněno, přitom není rozhodující. Důležité je, že žalobkyně opustila Čínu na krátkodobé vízum a nevrátila se před skončením jeho platnosti. Zároveň její pobyt na území ČR spadá do doby, kdy byly publikovány předmětné články. Nelze proto vyloučit, že by čínské orgány tyto souvislosti nespojily a žalobkyni v případě navrácení neidentifikovaly jako jednu z těchto čínských žadatelů. Žalovaný si přitom neobstaral žádné informace ve vztahu k nebezpečí hrozícího špatného zacházení nebo trestání právě v souvislosti s podáním žádosti o azyl v jiné zemi, přestože ze zpráv o dodržování lidských práv v vyývá, že postihují zvláště tvrdě křesťany, kteří se projeví veřejným způsobem.
15. Žalobkyně pak namítala, že správní orgán nesprávně a nepodloženě připisuje jiný význam skutečnosti, jako je např. nalezení práce v ČR nebo poskytnutí nepravdivých informací při žádosti o vízum. Místo potřeby řešit meritum věci, tj. odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství, se žalovaný zabývá na několika stránkách úvahami, když spekuluje o okamžitém opuštění pobytového střediska po uplynutí 6 měsíců, nalezení si práce a postupné integrace žalobkyně v české společnosti. Snahu o řádnou integraci přitom v žádném případě nelze klást k tíži žalobkyně. Právo pracovat přitom požívá žadatel o mezinárodní ochranu po 6 měsících ode dne poskytnutí údajů v podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a realizace tohoto práva nijak neovlivňuje naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany.

16. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že při vyřizování schengenského víza poskytla nepravdivé informace a doklady a po příchodu do ČR o tom neinformovala správní orgán při první možné příležitosti. Uvedené však žalobkyně nepovažuje za jakkoliv relevantní ve vztahu jí uváděným důvodům žádosti o mezinárodní ochranu a zároveň tato skutečnost nemůže mít vliv na posouzení její věrohodnosti. Uvedení některých informací do žádosti o vízum nepravdivě žalobkyni doporučil zprostředkovatel, který jí s vyřizováním víza pomáhal a cílem bylo zvýšit šance žalobkyně na získání víza a vycestovat ze země, což bylo v její situaci zcela logickým postupem. Žalobkyně kromě toho v řízení správnímu orgánu sdělila, které informace a dokumenty byly poskytnuty nepravdivě. To, že tak učinila teprve na základě dotazu správního orgánu a nikoliv z vlastní iniciativy, není vůbec důležité. Neměla žádný rozumný důvod k tomu, aby tak učinila dříve. Nelze předpokládat, že osoba přicházející do zcela cizí země, v níž hledá ochranu před pronásledováním, bude hned při podání žádosti společně s uvedením důvodů jejího podání rovněž informovat příslušné orgány o tom, že při vyřizování žádosti o vízum uvedla některé informace nepravdivě. Úvahy žalovaného v tomto ohledu zcela postrádají jakýkoliv logický i právní základ.
17. K argumentu o organizovaném příjezdu do ČR žalobkyně namítala, že by v jejím případě vůbec nemělo hrát roli, zda společně s ní přicestovalo více osob či nikoliv, stejně tak datum přicestování. Fakt, že v jistém období se v ČR objevuje početná skupina čínských žadatelů, nijak neovlivňuje hodnocení podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Tvrdí, že tvrzení správního orgánu, že přicestovala organizovaně, se nezakládá na objektivních skutečnostech. Žalobkyně před příchodem do ČR neznala téměř nikoho z křesťanů žádajících v ČR o mezinárodní ochranu. Důvodem, proč přicestovala právě v období roku 2016 je skutečnost, kterou se snažila vysvětlit již v rámci správního řízení. V roce 2014 totiž tvrdě zesílilo pronásledování čínských státních orgánů vůči křesťanským uskupením. K argumentu, že žalobkyně nepodala žádost o mezinárodní ochranu na letišti, upozornila na ust. § 3a zákona o azylu, který umožňuje žadateli o mezinárodní ochranu podat žádost na několika místech, mimo jiné v přijímacím středisku, kde běžně podávají žádost o mezinárodní ochranu všichni žadatelé o mezinárodní ochranu přicestovavši s platnými doklady.
18. Navrhovala proto, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 12.2.2018 zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.
19. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné, neboť popírá oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a současně s nimi nesoulasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé z ustanovení správního řádu, zákona o azylu či mezinárodní závazky ČR. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobkyně, informace o zemi původu, které považuje v daném případě za zcela dostatečné a na odůvodnění vydaného rozhodnutí žalovaného, který postupoval v souladu se zákony a proto na rozdíl od žalobkyně nepovažuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neodůvodněné či nezákonné. Správní orgán zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobkyně

v průběhu správního řízení sdělila, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Sdělil, že je pravdou, že v není dodržování lidských práv v různých oblastech života na požadované úrovni, avšak v této souvislosti je třeba každou žádost o udělení mezinárodní ochrany posuzovat individuálně, ve spojitosti s konkrétními důvody žadatele a proto nemůže obstát tvrzení žalobkyně, že několika žadatelům o mezinárodní ochranu pocházejících z, byl na území ČR udělen azyl (žalobkyni nikoliv), byť se jedná o křesťany. Žalobkyně nebyla členkou žádné politické strany, organizace či hnutí, v místě bydliště se žádným způsobem veřejně politicky neangažovala.

20. Konstatoval, že se jedná o nevěrohodnou osobu v případě žalobkyně s ohledem na množství okolností podrobně popsanych v odůvodnění rozhodnutí podstatným způsobem snižující hodnověrnost jí zmiňovaných potíží v zemi původu v důsledku příslušnosti k náboženské skupině domácí křesťanské církve. Ze spisových materiálů a odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalobkyně do ČR přicestovala v rámci organizované skupiny desítek svých spoluobčanů, údajných souvěrců, kteří také popisovali obdobné obtíže ze strany státní moci z důvodu náboženského vyznání, přičemž v žádosti o udělení schengenského víza žalobkyně sdělila, že účel její cesty do ČR je pouze turistika. Dále žalobkyni byl bez problémů osobně vydán čínskými úřady cestovní pas za účelem vycestování ze země původu, z čehož je zřejmé, na rozdíl od tvrzení žalobkyně, že nemají o její osobu žádný zájem. Žalobkyně rovněž bez jakýchkoliv obtíží oficiálně ze země letecky vycestovala. Následně poté, co opustila zemi původu, ani příslušné čínské orgány neprojevily žádnou aktivitu k jejímu případnému vydání k trestnímu stíhání a nebyl na žalobkyni od doby vycestování ze země původu vydán čínskými úřady mezinárodní příkaz k zatčení. Cesta celé skupiny souvěrců do ČR včetně žalobkyně působí tedy spíše jako ekonomicky motivovaná, neboť všichni žadatelé o udělení mezinárodní ochrany na území ČR po půl roce pobytu okamžitě požádali o pracovní povolení a příslušná pobytová střediska opustili. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiné obdobné jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna a podporována nebo trpěna původci pronásledování. Dle ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu se původcem pronásledování rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Žalovaný podrobně posoudil veškeré tvrzení žalobkyně, jež učinila jednak již během jednotlivých správních úkonů s ní vedených, jednat v jí nebo jejím právním zástupcem doložených vyjádřeních a materiálech a konstatuje, že pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodu náboženského vyznání žalobkyně nebo jeho budoucí údajnou hrozbu v případě návratu žalobkyně do země původu, pak v tomto bodě správní orgán důvodnost žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu dle zákona o azylu neshledal. Žalobkyně v zemi původu nikdy nebyla zadržena policií ani trestně stíhána, policie

po ní nepátrala, k ohrožení jejího života či zdraví v tomto směru nikdy nedošlo, v její víře jí nikdo nebránil. Žalovaný proto učinil závěr, že žalobkyně pouze využila znalostí o problematice pronásledování věřících některých náboženských menšin v zemi původu, aby svými tvrzeními přesvědčila správní orgán o jejich obavách z pronásledování z náboženských důvodů ze strany státní moci. Pokud by o její osobu měly příslušné čínské státní orgány zájem, lze logicky předpokládat, že by tato byla před odletem ze země zatčena, což se však nestalo. Pasáže ohledně vysvětlení nezájmu ze strany čínských orgánů právním zástupcem, možnost obstarání cestovního pasu a opuštění považuje žalovaný za účelové a nepřesvědčivé. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí rovněž zabýval otázkou věrohodnosti osoby žalobkyně, přičemž v této souvislosti shledal značné pochybnosti.

21. V souvislosti s touto žádostí odkázal žalovaný na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19.10.2017 ve věci Y.L. proti Švýcarsku (stížnost č. 53110/16).
22. Žalovaný pak uvedl, že mezi podklady zařadil i dostatečné množství aktuálních informací z různých zdrojů, aby mohl své závěry opřít o spolehlivě zjištěný stav věci.
23. Žalovaný nezpochybňuje obecně problematickou situaci křesťanských náboženských menšina v, zdůraznil však nezbytnost individuálního pronásledování ve smyslu konkrétních ustanovení zákona o azylu. Žalobkyně uvedla, že v doložených materiálech není zmiňována a že neobsahuje cokoli, co by mělo souvislost přímo s osobou žalobkyně. Ze sdělení doložených do spisu žalobkyni vyplývá, že je jimi dokládána zejména situace křesťanů v zemi původu žalobkyně. Pokud správní orgán shledal takové materiály jako nadbytečné a z důvodu hospodárnosti a efektivity správního řízení nepřistoupil k jejich překladu, nelze jeho postup označit jako nezákonný.
24. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval také náležitostí týkající se udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, avšak žalobkyně v průběhu správního řízení žádné mimořádné okolnosti neuváděla a tyto ani nebyly zjištěny. Žalovaný rovněž na rozdíl od právního zástupce žalobkyně nespatřuje v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu žádné podstatné rozpory či nelogičnosti, které by měly mít vliv na nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
25. Žalovaný zároveň uvedl, že k vyřešení své situace mohla žalobkyně využít i možnosti vnitřního přesídlení. Odkázal na její bezproblémovou cestu do a odlet z jednoho z nejlépe střežených a kontrolovaných míst v zemi. Až do jejího vycestování nebo minimálně v tomto momentě měly státní orgány dostatek možností žalobkyni zadržet, pokud by o její osobu měly skutečný zájem, jak žaloba tvrdí. Sdělení žalobkyně o nepropojenosti jednotlivých složek orgánů, s nimiž vešla do kontaktu (např. při vydání cestovního pasu) žalovaný vyhodnotil jako nepřesvědčivé. Takové tvrzení žalobkyně odporují nadto její výpovědi o intenzivním zájmu čínských orgánů o její osobu. V souvislosti s návratem po uplynutí doby uvedené ve vízu, poukázal žalovaný na vysoký počet občanů z

s turistickým vízem, kteří ročně ČR navštíví a na absenci možnosti identifikovat jednotlivé žadatele o mezinárodní ochranu.

26. V průběhu správního řízení žalovaný tedy nezjistil, že by žalobkyni hrozilo reálné nebezpečí vážné újmy, tak jak je požadováno v § 14a zákona o azylu – čínské orgány o osobu žalobkyně i v současné době nemají žádný zájem. Jelikož žádné orgány ČR neposkytují žádným orgánům informace o tom, kdo v ČR žádá o udělení mezinárodní ochrany, jsou i v tomto směru obavy právního zástupce žalobkyně neopodstatněné. Neexistuje jediný případ, kdy by měl neúspěšný žadatel o mezinárodní ochranu pocházející z v této souvislosti po návratu z ČR ze strany místních státních orgánů jakékoliv potíže, tyto informace jsou ministerstvem vnitra kvalitním způsobem zabezpečeny před zneužitím. Dle názoru žalovaného, žalobkyně nebyla v průběhu správního řízení zkrácena na svých právech, přičemž nesplňuje podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. Jelikož každá žádost o udělení mezinárodní ochrany se posuzuje individuálně ve spojitosti s důvody konkrétního žadatele, považuje žalovaný odkaz žalobkyně na vydaná kladná rozhodnutí jiných čínských žadatelů za bezpředmětný.
27. Navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
28. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 12.2.2018, č.j. OAM-183/ZA-ZA11-P15-2016, z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího ze Zprávy o šetření z vlastní iniciativy ve věci neudělení mezinárodní ochrany Veřejného ochránce práv, č.j. KVOP-46235/2018 ze dne 31.10.2018 a ze zprávy Amnesty International Zamítnutý azyl v ČR: Po návratu do jim hrozí zatčení a mučení, který je založen např. ve spise Krajského soudu v Brně 41 A 5/2018. Při řízení o žalobě žalobkyně vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a ze skutkového s právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s.ř.s.).
29. Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalobkyně požádala o udělení mezinárodní ochrany dne 19.2.2016 a 24.2.2016 poskytla údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, v nichž sdělila, že je státní příslušnicí, náboženského přesvědčení křesťanství – církve (překlad: „Díky víře se stát spravedlivým“), nemá žádné politické přesvědčení. Uvedla, že se narodila v provincii, město, je rozvedená a má jedno dítě. Do ČR přicestovala letecky, z letiště v, o azyl žádá z důvodu náboženského pronásledování, další důvody nemá. Naposledy v žila ve městě, provincie Přicestovala na základě českého turistického víza s platným pasem, je zdravá. Následně pak byl s žalobkyní proveden pohovor dne 2.3.2016 a další dva doplňující pohovory dne 25.5.2016 a 28.11.2016. Z protokolu o hovoru krajský soud zjistil důvod žádosti o mezinárodní ochranu, který je ten, že žalobkyně je věřící, hlásí se k církvi, přičemž v důsledku své víry, kde její církev je zakázána a je označována za zlé kultury, žila v velmi nesvobodně, poukázala na to, že v důsledku toho, že ona je věřící a její manžel věřící nebyl, se rozpadlo i v roce 2014 její manželství, neboť manžel byl ovlivněn ateistickou vládní propagandou a chtěl, aby žalobkyně od své víry ustoupila, což v žádném případě nechtěla, z manželství má jedno dítě, dnes sedmileté, které

zanechala na výchovu u svých rodičů v Popsala svou situaci z července 2015, kdy se do bytu, kde byla v jedné z místností se svými spoluvěřícími, tedy kde provozovali náboženské shromáždění, snažili dostat dva cizí muži, žalobkyně byla z těch, kdo se šel k domovním dveřím podívat, kdo to je. Jedním z těchto mužů dle žalobkyně byl „domácí“, neboť od domovních dveří měl klíče, dostali se do bytu, nedostali se však do místnosti, kde žalobkyně se svými spoluvěřícími měli náboženské shromáždění, všichni se v ten moment chovali velmi tiše, aby byli nenápadní a v podstatě o nich nikdo nevěděl. Do této místnosti (ložnice) se uvedení muži nedostali, protože od této místnosti neměl domácí klíče. Poté zmínění muži odešli a oni, věřící, hned vyšli z místnosti a opustili dané místo. Druhý den do tohoto okrsku přišla spousta ozbrojených policistů, jak se později od lidí dozvěděli a dělali tam zátaž na křesťany. Toto byl v podstatě poslední impuls pro žalobkyni, kdy se rozhodla odjet z, zvláště poté, kdy od roku 2014 začala zesilovat perzekuce zakázaných církví v, neboť se obávala dalšího pronásledování ze strany čínské policie, když zatýkání a fyzické napadání věřících zakázaných náboženství bylo celkem běžné a jak uvedla, po roce 2014 docházelo k jejich stupňování. Žila totiž v každodenním strachu. Uvedla, že útlak je v celé zemi stejný, proto přestěhování do jiné oblasti v by bylo bezpředmětné. Má také obavu, že pokud by se do vrátila, začali by ji vyšetřovat a mohli by zjistit, že ČR požádala o mezinárodní ochranu.

30. Součástí správního spisu jsou i žalovaným shromážděné zprávy o zemi původu, s nimiž byla žalobkyně seznámena.
31. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
32. Podle ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Podle odst. 5 téhož ustanovení, ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmou se rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, strany nebo organizace, včetně mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, směřující k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování stíhání a trestání jednání představující pronásledování nebo vážnou újmu za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec k ní má přístup. Podle odst. 6 tohoto ustanovení, původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace včetně

mezinárodní organizace kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny nebo odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.

33. Podle čl. 9 odst. 1 Směrnice Rady 2004/83/ES o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohly žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu a o obsahu poskytnuté ochrany (tzv. kvalifikační směrnice) za pronásledování ve smyslu čl. 1 odst. 1 A Ženevské úmluvy je považováno jednání, které je:
- a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních práv, zejména práva, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo
 - b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písm. a).
34. Podle odst. 2 písm. a) téhož článku kvalifikační směrnice za pronásledování ve smyslu odst. 1 může být mimo jiné také považováno použití psychického nebo fyzického násilí včetně sexuálního násilí.
35. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu, se udělí doplňková ochrana cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochranu státu, jehož je státním občanem nebo svého posledního trvalého bydliště.
36. Podle odst. 2 téhož ustanovení se o vážnou újmu podle tohoto zákona považuje:
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR
37. Krajský soud na tomto místě uvádí, že žalobkyně do spisu založila Zprávu o šetření z vlastní iniciativy ve věci neudělení mezinárodní ochrany Veřejnou ochránkyní práv, kterou provedl důkaz v rámci soudního jednání a z níž vyplynuly tyto podstatné skutečnosti: *OAMP ve svých rozhodnutích činí nedůvodné rozdíly mezi úspěšnými a neúspěšnými žadateli o mezinárodní ochranu. OAMP formuloval odůvodnění jednotlivých rozhodnutí tak, že nelze rozlišit, proč v konkrétních případech*

byla či nebyla udělena mezinárodní ochrana. Je nezbytné, aby bylo z jednotlivých odůvodnění zřejmé, že OAMP posoudil individuální okolnosti konkrétního žadatele a své závěry o důvodnosti nebo naopak nedůvodnosti jeho žádosti stáhl k těmto individuálním okolnostem. Takové úvahy v jednotlivých rozhodnutích zpravidla chybí. Ve skutečnosti se celé pasáže odůvodnění beze změny opakují, v příkrém rozporu s požadavkem na individualizaci rozhodnutí.

38. *OAMP pochybil ve způsobu hodnocení hodnověrnosti jednotlivých žadatelů. Při posouzení věrohodnosti je klíčovou povinností správního orgánu postupovat jednotlivě, objektivně a nestranně při zohlednění skutečností významných pro posouzení samotné žádosti o mezinárodní ochranu, a své negativní závěry náležitě odůvodnit. OAMP tuto povinnost porušil.*
39. *OAMP nepodnikl žádné kroky vedoucí k identifikaci možných obětí mučení, či jiných forem zacházení. OAMP tato tvrzení zpochybňuje, aniž by žadatelům nabídl provedení lékařského či psychologického vyšetření anebo je o této možnosti alespoň informoval.*
40. *Ve vztahu k naplnění požadavků ohledně důkazního břemene a důkazního standardu v řízení o mezinárodní ochraně OAMP pochybil. Své závěry o neexistenci přiměřené pravděpodobnosti pronásledování neopírá OAMP o relevantní informace o zemi původu vztahující se ke konkrétním skutkovým okolnostem jednotlivých případů a zároveň se dostatečně nezaměřuje na hodnocení budoucího rizika pronásledování.*
41. *Posouzení možnosti vnitřního přesídlení ze strany OAMP je v jednotlivých rozhodnutích naprosto nedostatečné, neboť neodpovídá podmínkám kladeným na takové posouzení kvalifikační směrnici a judikaturou. Strohé konstatování, že problémy žadatelů byly omezeny pouze na určité území bez dalšího, nepostačuje k přijetí závěru o možnosti žadatelů předejít pronásledování přestěhováním se na jiné místo v rámci Číny. Závěr o možnosti vnitřního přesídlení nebyl vůbec posouzen na podkladě informací o zemi původu, ale byl pouhou domněnkou OAMP nepodloženou důkazy. Takový závěr je nepřezkoumatelný.*
42. *OAMP nesprávně pracoval s informacemi o zemi původu žadatelů o azyl. Ačkoliv zprávy o situaci křesťanů v shromážděné OAMP byly do značné míry po obsahové stránce relevantní, v rozporu s čl. 4 odst. 3 písm. a) a c) kvalifikační směrnice nepokrývají celou řadu otázek nutných pro posouzení potřeby mezinárodní ochrany. Naprostá většina informací o zemi původu byla zastaralá, neboť kromě zprávy Ministerstva vnitra Spojeného království o čínských křesťanech existovaly ke dni vydání rozhodnutí minimálně o rok aktuálnější zprávy. Byl tak porušen i požadavek čl. 8 odst. 2 procedurální směrnice na obstarání aktuálních a přesných informací o zemi původu. OAMP využil pro všechny žadatele totožné informace o zemi původu, s výjimkou informace OAMP, která se vždy vztahovala k obecným informacím o konkrétní církvi.*
43. *Z uvedené zprávy Veřejné ochránkyně práv pak cituje krajský soud dále následující:*
44. *Po prostudování jednotlivých rozhodnutí o mezinárodní ochranu jsem dospěla k závěru, že své povinnosti rozhodovat podobné případy stejně OAMP v případě skupiny žadatelů*

z nedostal. Naopak na základě velmi podobných skutkových okolností a v kontextu totožných informací o zemi původu došlo v některých případech k udělení mezinárodní ochrany, neprostá většina z žádostí však byla zamítnuta.

- 45. Z přijatých rozhodnutí musí však být vždy jasně patrné, co k odlišným rozhodnutím správní orgán v jednotlivých případech vedlo. Tak tomu v posuzovaných rozhodnutích není. Ve skutečnosti se celé pasáže odůvodnění beze změny opakují, aniž by byly přizpůsobeny konkrétním okolnostem případu. Naopak části obsahující individualizaci odůvodnění neudělení ochrany v řadě případů takřka chybějí, v příkrém rozporu s požadavkem na individualizaci rozhodnutí.*
- 46. Považuji za problematické, že je celá výše uvedená argumentace obsažena jak v pozitivních, tak i negativních rozhodnutích. V rozhodnutích, kterými azyl nebyl udělen, tyto argumenty působí jako klíčové pro negativní závěr OAMP o žádosti. K pozitivním rozhodnutím přitom došlo k udělení azylu bez zdůvodnění proč vyjmenované okolnosti nakonec v hodnocení OAMP nesebrály žádnou roli.*
- 47. Ve skutečnosti se ani po prostudování všech rozhodnutí nedá zjistit, z jakého důvodu byla některým žadatelům mezinárodní ochrana udělena a některým nikoliv.*
- 48. Veřejná ochránkyně práv zdůraznila, že ani v jednom případě OAMP nezpochybnil, že je daný žadatel členem církve, o které to tvrdí.*
- 49. V případě osmi žadatelů, kterým OAMP mezinárodní ochranu udělil, bylo součástí odůvodnění: „Původcem negativního jednání vůči jmenované [mu] byly přitom zcela jednoznačně bezpečnostní složky a dle správního orgánu s ohledem na výše citované informace o situaci v oblasti lidských práv v a zejména stavu náboženské svobody nelze očekávat, že by žadatelce [žadatel] v případě, že by se na ně obrátil[a], byly případné nadřízené čínské složky ochotné a schopné poskytnout ochranu jejich [jeho] základních lidských práv před nezákonným jednáním jím složek podřízených“.*
- 50. Rovněž neúspěšní žadatelé však v průběhu celého řízení vyjadřovali obavu z policejního násilí a uváděli, že byli sledováni či kontaktováni čínskými bezpečnostními složkami, někteří byli dokonce již vzati do vazby a vyslýcháni, přičemž tyto výsledky měly podobný průběh jako v případě úspěšných žadatelů. Není tedy vůbec jasné, jak mohl správní orgán na základě v zásadě obdobných individuálních okolností a týchž zpráv o zemi původu v jejich případě dospět k závěru, že žádost o mezinárodní ochranu je nedůvodná. Pokud jde o zatčení a vyslýchání těchto neúspěšných žadatelů, OAMP pouze uvedl: „jednání policistů vůči žadatelce [žadatel] překročilo akceptovatelnou míru a šlo o zcela evidentně o porušení služebních povinností i zákona z jejich strany, jednalo se o jediný konkrétní incident. K této argumentaci považovala Veřejná ochránkyně práv za nutné zdůraznit, že i jediný incident může představovat pronásledování, je-li svou povahou dostatečně závažné.“*
- 51. Dále soud ze zprávy cituje, že pokud jde o údajnou organizovanost příchodu žadatelů, argumentace OAMP je problematická hned z několika důvodů. 1. Závěry OAMP nemají žádnou oporu v objektivních důkazech, ve výpovědích jednotlivých žadatelů*

nebo shromážděných informací o zemi původu, ale vycházejí pouze ze subjektivního přesvědčení a ničím nepodložených domněnek.

52. Krajský soud v Brně měl k dispozici také Zprávu Amnesty International ze dne 7.3.2018, založenou např. ve spise Krajského soudu Brno sp.zn. 41 Az 5/2018, z níž vyplynulo, že Amnesty International je znepokojena informací, že většina žádostí o azyl křesťanského vyznání byla v ČR zamítnuta. Z výzkumu Amnesty International, které mělo ministerstvo vnitra při svém rozhodování k dispozici, jednoznačně vyplývá, že občané, kteří jsou křesťanského vyznání, čelí ve své zemi pronásledování a persekucím. Už v roce 2013 odstartovala kampaň za ničení kostelů a odstraňování křesťanských křížů z budov. Právník, který nabídl pastorům pomoc, i samotní členové církve čelí zastrašování, absurdním obviněním a vykonstruovaným procesům. 1. února 2018 navíc vstoupila v platnost nařízení, která úřadům zvyšují pravomoci monitorovat, sledovat a potencionálně postihovat některé náboženské praktiky. Ještě více se tak zvyšuje státní kontrola nad všemi aspekty náboženského vyznání. Nadále hrozí, že pravidla zdůrazňující národní bezpečnost s cílem omezit „infiltraci a extremismus“, mohou být zneužita k dalšímu omezování práv na svobodu náboženského vyznání a víry. pečlivě monitoruje své občany, kteří jsou v zahraničí. Jako vlastizrádce bere ty, kteří v jiné zemi kritizují režim – třeba tím, že požádají o azyl. Například i, jejichž náboženstvím je islám, čelili po nucených návratech do zatýkání, mučení a obvinění ze „zrady rodné země“. Fakt, že lidé žádají v zahraničí o azyl, bere čínská vláda jako důvod k obvinění z trestného činu nebo pokusu o něj.
53. Krajský soud v Brně dále uvádí, že měl k dispozici pět rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, rozhodnutí, z nichž vyplynulo, že žalovaný udělil azyl dle § 12 písm. b) zákona o azylu čínským občanům, kteří vyznávají křesťanskou víru a jsou členy zakázaných náboženství, které jsou označeny za „zlé sekty“, tak jako je to v případě žalobkyně v této projednávané věci, které mezinárodní ochrana udělena nebyla.
54. Krajský soud v Brně ve věci nařídil jednání na den 12. června 2019, u něhož žalobkyně uvedla, že pokud jde o událost z července roku 2015, tehdy byla se spoluvěřícími v jednom bytě. Někdo začal bouchat na dveře a také rachotil klíč v zámku. Žalobkyně se šla podívat ke dveřím, stáli tam dva lidé, u jednoho věděla, že je to domácí a druhý měl na sobě uniformu jedné části místní policie. Je to už dost dávno, na bližší podrobnosti si nevzpomíná. Po odchodu oněch mužů žalobkyně se spoluvěřícími z bytu odešla a už se tam nikdy nevrátila. Předtím se stalo, že byl zatčen průvodce jejich církve, ten měl u sebe seznam věřících a mezi nimi byla i žalobkyně, takže věděla, že je státním orgánům i policii známa. Dále uváděla, že byla vdaná, manželství se rozpadlo proto, že manžel ji kritizoval za to, že je věřící, chtěl, aby se víry vzdala, protože pokud je člověk v věřící, ztrácí tím řadu práv, může přijít např. o zaměstnání, může se to týkat ale i jeho rodinných příslušníků, ti by např. mohli přijít o důchod. Je zde také problém se vzděláním atd. Manželství se tedy rozpadlo kvůli tomu, že žalobkyně je věřící a manžel byl nevěřící. Z manželství má jedno dítě, to bylo po rozvodu svěřeno do její péče. Dítě žije v u rodičů žalobkyně. Z se rozhodla žalobkyně odjet proto, že jsou tam

velmi tvrdě pronásledování věřící. V nemohla pokračovat ve své víře. Kdyby se musela vrátit do, číhalo by tam na ni velké nebezpečí, neboť čínské státní orgány ví, že žalobkyně je v ČR už dlouho a že odjela v souvislosti se svou vírou. Kdyby se musela vrátit do, byla by zatčena, byla by odsouzena, tak jako spousta jiných, kteří se po pobytu v zahraničí museli vrátit do, Uváděla ke své rodině, že oba její rodiče jsou věřící ve stejné víře jako ona. Nemohli svobodně vyznávat svou víru, nemohli se účastnit žádných náboženských shromáždění. Od té doby, když z odjela, s nimi v žádném kontaktu není. Dále uváděla, že na setkání věřících v červenci 2015, které popisovala, byla ještě další věřící, která také odjela z do ČR a požádala o azyl. Dále uváděla, že než odjela do ČR, stěhovala se v mnohokrát, jakmile se podmínky v místě bydliště zhoršily, vždy se stěhovala. Po incidentu z července 2015 běžně na ulici nevycházela, od té doby vždy setkání věřících probíhala v tichosti, zatemňovala se také okna.

55. U tohoto soudního jednání zástupce žalovaného uvedl, že žalovaný na svém rozhodnutí trvá a také na vyjádření k žalobě. Uvedl, že nezpochybňuje víru žalobkyně, ani to, že obecně věřící v mohou mít potíže se státní mocí. Pokud jde o příběh žalobkyně, ten žalovaný individuálně posoudil, přičemž dospěl k závěru, že v jejím případě k žádnému intenzivnímu pronásledování ze strany státní moci nedošlo. O tom svědčí mimo jiné i ta skutečnost, že žalobkyně bez problémů získala pas i vízum, z vycestovala bez problémů, což svědčí o tom, že státní moc se o žalobkyni nezajímala. Nebylo ani prokázáno, že rodiče žalobkyně, kteří jsou také věřící ve stejné víře jako žalobkyně, by byli obětí nějakého pronásledování v
56. Krajský soud uvádí, že z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí a z připojeného správního spisu v daném případě vyplynulo, že žalobkyně jako zásadní a jediný důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla obavy z pronásledování a zatčení z důvodu té skutečnosti, že je křesťankou, hlásí se k církvi, Jak z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, žalovaný nezpochybnil věrohodnost výpovědi žalobkyně ohledně její příslušnosti k této náboženské skupině a nezpochybnil ani její tvrzení o životě v zemi jejího původu a její konkrétní potíže. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že v je potlačována náboženská svoboda a dochází k postihu osob praktikujících křesťanské náboženství. Přiložené materiály potvrzují, že vláda ve sledovaném období postihovala menší křesťanské církve a uskupení, které označovala za zakázané kulty či zakázané sekty. Ze shromážděných zpráv vyplynulo, že jejich členové jsou vystaveni mučení, šikanování a týrání. Zákon tyto náboženské skupiny označuje jako „zlé sekty“. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že nelze vyloučit, že žalobkyně je příslušnicí domácí křesťanské církve, neboť její výpověď stran uvedené církve alespoň v zásadních obrysech odpovídají informacím, které by řadový příslušník církve i s ohledem na jeho vzdělání věk a sociální původ mohl mít. Žalovaný pak uvádí, že s ohledem na příslušnost žalobkyni k uvedené církvi se seznámil se situací v oblasti dodržování svobody vyznání v Cituje Informaci Human Rights Watch ze dne 12.1.2017, podle které vláda omezuje praktikování náboženství na 5 oficiálně uznaných náboženství a pouze v oficiálně uznávaných náboženských prostorách a zároveň kvalifikuje

mnoho náboženských skupin, které nejsou pod kontrolou, jako „kulty zla“. Dle Zprávy Freedom House, nazvaný Svoboda ve světě 2017 – ze dne 27.1.2016 je svoboda vyznání ze strany ateistické přísně omezována. Všechny náboženské skupiny jsou povinny se registrovat u státní správy, některé skupiny jsou zakázány a jejich členové jsou pronásledováni, vězněni a mučeni. Neregistrované skupiny včetně neoficiálních protestantských a římskokatolických kongregací působí v legální šedé zóně. Některé jsou schopny se postupně setkávat za tichého souhlasu místních správních orgánů, zatímco shromažďování jiných domácích církví jsou napak přepadána nebo vykazována ze svých shromáždění. Podle zprávy Amnesty International 2015/2016 – ze dne 24.2.2016 byla svoboda vyznání v i nadále systematicky potlačována. Dle této zprávy pokračovala vláda ve své kampani demolice kostelů a strháváním křesťanských křížů v provinciích Podle zprávy Ministerstva zahraničních věcí ze dne 21.4.2016 v docházelo i nadále k omezování aktivit občanské společnosti, k omezování bohoslužeb a kulturních projevů menšin. Žalovaná dále pak cituje Zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o svobodě vyznání za rok 2015 ze dne 10.8.2016, ve které ústava stanoví, že občané mají svobodu náboženského přesvědčení, ale omezuje ochranu praktikování náboženské víry na „normální náboženské aktivity“ a nedefinuje pojem „normální“. V této zprávě je rovněž uvedeno, že v průběhu uplynulého roku se nadále objevovaly zprávy, že státní orgány fyzicky týraly, zadržovaly, zatýkaly, mučily, odsuzovaly k trestu odnětí svobody nebo šikanovaly stoupence zaregistrovaných i nezaregistrovaných náboženských skupin za aktivity související s jejich náboženskou vírou a jejich provozováním náboženských praktik. Podle zprávy Ministerstva vnitra: Křesťané z března 2016 se se snaží mít pod kontrolou všechny oblasti náboženského života. Omezování náboženských svobod a činností je rozsáhlé, existují ovšem také značné rozdíly v přísnosti omezení v jednotlivých regionech. Protestantské skupiny, které nemají vazby na vlastenecké sdružení a katolíci vyznávající loajalitu k, nemají možnost se registrovat jako právnické osoby. Některé z nich se mohou scházet s tichým souhlasem místních úřadů, ale setkání jiných domácích církví jsou rozháněny nebo jejich členové vyháněni z míst, kde se scházejí. Z citovaných zpráv o zemi původu žalobkyně žalovaný pak učinil dílčí závěr: „Po porovnání informací sdělených žadatelkou, resp. jejím právním zástupcem a jejich porovnání s výše uvedenými informacemi o situaci členů náboženských menšin v, správní orgán konstatuje, že tito se obecně mohou stát terčem negativního jednání ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek. Jinými slovy, žalovaný z citovaných shromážděných zpráv o poměrech v zemi původu žalobkyně má za prokázané, že v je svoboda náboženského vyznání do značné míry omezována a že v této zemi existuje pronásledování z náboženských důvodů. S tímto „dílcím“ závěrem žalovaného Krajský soud v Brně souhlasí.

57. Krajský soud v Brně ovšem nemůže souhlasit s dalším závěrem žalovaného, a sice, „pokud jde o individuální tvrzené pronásledování z důvodu náboženského vyznání žalobkyně nebo její budoucí údajnou hrozbu v případě návratu do vlasti, pak v tomto správní orgán důvodnost žádosti jmenované o mezinárodní ochranu podle zákona o azylu neshledal“. Podle názoru žalovaného, ačkoliv byla žalobkyně podle

svých sdělení příslušnicí církve a svou víru od roku 2014 vyznávala, nebyla ze strany či bezpečnostních složek dlouhodobě pronásledována ve smyslu zákona o azylu, tj. nebyla závažným způsobem porušena její základní lidská práva. Pokud jde o žalobkyni, ta uvedla, že v dubnu roku 2015 byla chycena jedna její spoluvěřící, kvůli čemuž se již žalobkyně a její spoluvěřící necítily v bezpečí a museli opakovaně měnit místa svých setkání a v červenci roku 2015 při události, kterou popisovala, jí málem chytili na jednom shromáždění, kam dorazil domácí s jedním policistou, kteří hlasitě bušili na dveře a domáhali se vstupu do bytu, do místnosti, kde se konalo shromáždění, se však nedostali. Uvedla však, že poté oba z bytu odešli, žalobkyni ani jejím spoluvěřícím se nic nestalo, tito pak následně byt opustili, již se do něho nikdy nevrátili a pouze se dozvěděli, že následující den dům obklíčila policie. Po nějaké době pak žalobkyně dostala z domova dopis, aby se domů již nevracela, neboť jí tam hledá policie.

58. Argument žalovaného, že žalobkyně nebyla ze strany státních orgánů či bezpečnostních složek dlouhodobě pronásledována, dle názoru soudu nemůže obstát se zřetelem ke shora uvedené definici pronásledování dle čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice, z níž vyplývá mimo jiné to, že se jím rozumí jednání, které svou povahou je natolik dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních lidských práv. Podle názoru krajského soudu se žalovaný s otázkou pronásledování v odůvodnění svého rozhodnutí nedostatečně vypořádal uvedením důvodů, proč shora popsané jednání vůči žalobkyni nepovažuje svou povahou za dostatečně natolik závažné, aby jej bylo možno kvalifikovat jako pronásledování. Nelze pominout, že podle citovaného článku kvalifikační směrnice se za pronásledování mimo jiné považuje použití fyzického nebo psychického násilí, které bylo v případě žalobkyně dle její výpovědi použito. Z týchž důvodů krajský soud musí hodnotit jako nesrozumitelný i závěr žalovaného na str. 25 napadeného rozhodnutí, a to, že dle žalovaného žalobkyně nebyla v zemi své státní příslušnosti z důvodu příslušnosti ke konkrétní náboženské skupině nikdy vystavena pronásledování ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona o azylu, tedy závažnému porušení jejich základních lidských práv ze strany čínských orgánů, a že ani neuvedla žádné konkrétní a relevantní skutečnosti, které by svědčily o tom, že se na této její situaci v případě jejího návratu do vlasti cokoliv změnil.
59. Za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů pak považuje krajský soud odůvodnění napadeného rozhodnutí také v části, v níž žalovaný odkazuje na možnost žalobkyně využít vnitřního přesídlení v rámci Tento závěr žalovaného nemá oporu ve správním spise, neboť žádná z použitých zpráv o poměrech v zemi původu žalobkyně neuvádí, že by v některé části nedocházelo k náboženskému pronásledování. Naopak z informací vyplývá, že k pronásledování dochází na celém území
60. Z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dále vyplynulo, že s otázkou neudělení doplňkové ochrany žalobkyně podle ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu, tedy s tím, zda žalobkyni hrozí v případě návratu do nebezpečí mučení nebo nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestání se žalovaný řádně nevypořádal, resp. vypořádal se pouze tak, že doslovně opsal odůvodnění,

kteří se týká neudělení azylu podle § 12b zákona o azylu. V této části proto hodnotí odůvodnění rozhodnutí žalovaného soud jako nepřezkoumatelné.

61. Krajský soud proto uvádí, že v tomto směru při vydání nového rozhodnutí bude třeba, aby se z otázkou případného návratu žalobkyně do bez toho, že by jí hrozilo shora uvedené nebezpečí, řádně vypořádal, když poukazuje i na zprávu Amnesty International ze dne 7.3.2018, která hovoří o tom, že po návratu do ... hrozí „č....., kteří se navracají do“ nebezpečí zatčení i mučení, přičemž soud uvádí, že se jedná o zprávu od organizace, do které běžně v rámci řízení o azyl žalovaný získává potřebné informace a považuje je za pravdivé.
62. Soud pak dále konstatuje, že v odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobkyně a ostatní státní příslušníci vycestovali do ČR výhradně v období od července roku 2015 do léta roku 2016 a všichni hovořili o dlouhodobém pronásledování z náboženských příčin a o tom, že se před příchodem vzájemně neznali, dle žalovaného toto svědčí o „jasné organizovanosti příchodu jmenovaných do ČR“, přičemž o jejich důvodech a motivech lze pouze spekulovat. To, že požádali po uplynutí 6 měsíců od zahájení správního řízení o udělení mezinárodní ochrany o pracovní povolení a nalezvší zaměstnání a poté bezprostředně opustili pobytová střediska a přihlásili se k pobytu na privátní adrese, často v ubytovacích kapacitách svých zaměstnavatelů v rámci celé ČR, dle názoru žalovaného nasvědčuje tomu, že motivem jejich příjezdu byly spíše ekonomické zájmy, než útěk před údajnou náboženskou persekucí.
63. Soud zde uvádí k úvahám žalovaného, že konstatuje, že z obsahu správního spisu žalovaného nevyplýnul z jediné listiny důkaz na podporu takového tvrzení.
64. Dále pak v odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že považuje obavy žalobkyně ze zatčení v případě návratu do, protože se do nevrátila ve stanovené lhůtě a požádala v ČR o azyl, za nepodložené, pouze za hypotetickou spekulaci, protože žalobkyně kromě obecných tvrzení neuvedla ani nepředložila během správního řízení žádné relevantní skutečnosti, které by ji tvrzené nebezpečí činilo reálným a které by bylo dostatečným důvodem domnívat se, že jí může s významnou pravděpodobností postihnout. Poukázal na to, že s jím shromážděných informací nelze dovodit, že by žalobkyně byla po svém návratu do vlasti zadržena, jak tvrdí a postižena za podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR z náboženských důvodů, když žalovaný v tomto směru poukázal na to, že ze strany žalovaného naprosto žádná informace ohledně žalobkyně, jejich tvrzení a žádosti o azyl neunikly.
65. K tomu krajský soud uvádí, že v tomto směru si žalovaný neopatřil žádné relevantní informace, což bylo jeho povinností a dopustil se tak další vady řízení. Soud opětovně poukazuje na zprávu Amnesty International ze dne 7.3.2018, která nasvědčuje opaku, tedy tomu, že v případě návratu žalobkyně do, která je žadatelkou o azyl v ČR a která se nevrátila ve stanovené lhůtě do, by jí mohlo hrozit zatčení, mučení či nelidské zacházení.

66. Soud na tomto místě poukazuje také na to, že z pěti rozhodnutí úspěšných žadatelů o azyl v ČR ze strany dospěl ke stejnému stanovisku, jako dospěla ve svém šetření Veřejná ochránkyně práv v tom směru, že na základě velmi podobných skutkových okolností, tedy obdobných příběhů a v kontextu totožných informací o zemi původu došlo pouze v některých případech k udělení mezinárodní ochrany (mělo jich být celkem 8), v naprosté většině však byly žádosti zamítnuty.
67. Krajský soud věc uzavírá tak, že z důvodů, které v odůvodnění rozsudku uvedl, napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení dle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) a věc dle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. vrací žalovanému k dalšímu řízení.
68. Na žalovaném bude, aby si před vydáním nového rozhodnutí opatřil další „čerstvé“ zprávy, týkající se bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu do země původu žalobkyně a v novém rozhodnutí pak srozumitelně a dostatečně odůvodnil neudělení (pokud setrvá na stejném stanovisku) mezinárodní ochrany žalobkyni podle § 12 písm. b) zákona o azylu či doplňkové ochrany podle ust. § 14a odst. 1, 2 zákona o azylu.
69. Soud dodává, že zprávu Veřejné ochránkyně práv ze dne 31.10.2018 pokládá za zprávu, k níž je třeba přihlížet, neboť Veřejná ochránkyně práv se velmi podrobně situací žadatelů o azyl z zabývala, uvedla v ní řadu skutečností, které dle názoru soudu je možné využít pro posouzení věci žalobkyně a ve smyslu ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. proto zavazuje žalovaného, aby před vydáním nového rozhodnutí, kdy doplní podklady, použil i zásadní skutečnosti uvedené ve Zprávě Veřejné ochránkyně práv a přihlédl i ke zprávě Amnesty International ze dne 7.3.2018, tedy se s těmito podklady řádně vypořádal.
70. Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s.
71. Žalobkyně byla zastoupena právním zástupcem – advokátem JUDr. Bc. Stanislavem Brunckem, Ph.D., který v podání ze dne 13.6.2019 vyčíslil náklady řízení.
72. Nejprve zastupoval JUDr. Bruncko žalobkyni na základě plné moci, která byla mezi žalobkyní a JUDr. Brunckem uzavřena dne 14.2.2016 a na základě plné moci vyčíslil náklady řízení, a to převzetí a přípravu zastoupení, kdy byla vyčíslena odměna dle advokátního tarifu 3 100 Kč a dále sepsal a podal žalobu, kdy se jednalo také o úkon ve výši 3 100 Kč, tedy odměna za toto zastupování byla vyčíslena na 6 200 Kč + náhrada nákladů hotových výdajů dle § 13 odst. 1 advokátního tarifu, a to 2x 300 Kč, tedy 600 Kč, celkem 6 800 Kč + 21% daně z přidané hodnoty, neboť zástupce doložil doklad o tom, že je plátcem daně z přidané hodnoty, takže se jednalo celkem o částku 8 228 Kč.
73. Žalobkyni pak byl stejný právní zástupce JUDr. Bruncko ustanoven usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 20.6.2018 a soud mu přiznal odměnu za sepsání repliky k vyjádření žalovaného 3 100 Kč, pak za další úkon vyjádření + doložení zprávy Veřejné ochránkyně práv ve výši 1 736 Kč (§ 11 odst. 1 písm. d), ve spojení s

§ 12 odst. 2), dále pak seps a podání vyjádření k nebezpečí vážné újmy ze 7.6.2019 3 720 Kč (§ 11 odst. 1 písm. d), ve spojení s § 12 odst. 1) a účast u soudního jednání přesahujícího 2 hodiny dne 12.6.2019, 2x 3 100 Kč, dále pak 5x náhradu hotových výloh dle § 13 odst. 1, tj. 5x 300 Kč, vše zvýšeno o 21% DPH, neboť zástupce žalobkyně předložil doklad o tom, že je plátcem daně z přidané hodnoty, celkem se jedná o částku 19 658 Kč.

74. Tyto částky uvedené ve výroku rozsudku má tedy povinnost žalovaný zaplatit zástupci žalobkyně.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. června 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně